

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.321 van 27 maart 2001
in de zaak A. 79.542/XIV-1328.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Ethiopische nationaliteit, op 27 juli 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 23 april 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 13 april 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LAMBRICHTS die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Ethiopische nationaliteit, vraagt op 16 maart 1994 om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 31 oktober 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Selon ses dernières déclarations, l'intéressé, membre du 'Workers Party of Ethiopia' (WPE) depuis 1985 et professeur à l'université d'Alemaya aurait été recherché par les nouvelles autorités après le renversement du régime en mai 1991.

Toutefois, ayant déjà obtenu en mai 1991 une réponse favorable pour venir étudier en Belgique

il aurait quitté son pays pour notre Royaume le 10 septembre 1991.

Force est de constater, si du moins il est établi qu'il ait occupé les fonctions précitées, l'incohérence contenue dans son récit lorsqu'il a déclaré lors de sa dernière audition, qu'il serait passé à travers les mailles du filet de l'épuration éthiopienne ayant sévi entre mai 1991 et la date de son départ en septembre 1991.

En effet, non seulement il obtenait un visa de sortie de la part des autorités éthiopiennes mais également, il utilise son passeport national, dûment estampillé par les autorités aéroportuaires d'Addis Abeba pour quitter le pays sans être inquiété.

D'autre part, il apparaît à tout le moins paradoxal que l'intéressé, qui prétend que le nouveau régime voulait nettoyer les hautes sphères des membres du WPE, soit poursuivi et non pas le président de son université, également membre de ce parti qui selon ses dires, après son départ, n'aurait été que destitué (version donnée à l'Office des étrangers). Par contre, au Commissariat général, il a expliqué que son président aurait été arrêté en juin 1991, puis relâché et surveillé ce qui rend peu probable son aide au départ de l'intéressé.

En outre, l'intéressé n'introduit une demande d'asile que deux ans et demi après son arrivée en Belgique, ce qui manifestement établit l'absence de crainte dans son chef puisqu'il aurait fui les purges en septembre 1991.

La justification avancée par l'intéressé pour expliquer cette tardiveté n'est pas non plus satisfaisante. En effet, l'échec de la réconciliation entre les Ethiopiens n'est pas un motif suffisant qui pourrait déclencher dans son cas l'application de l'article. 1er, par A, al 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951.

Pour le surplus les documents qu'il produit (rapports d'organisations humanitaires et articles de presse) n'établissent nullement la réalité de la crainte alléguée.

Dès lors, au vu de ce qui précède, la qualité de réfugié ne saurait lui être accordée.".

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 17 november 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 23 april 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker,
bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant stelt dat hij lid was van de WPE (Workers Party of Ethiopia) sedert 1985; dat hij een academische loopbaan had en sedert september 1990 assistent-docent was aan de universiteit van Alemaya; dat hij tevens lid was van de ETA (Ethiopian Teachers' Association); dat hij via de bilaterale ontwikkelingshulp in 1991 een studiebeurs voor België bekwam vanaf het schooljaar 1991-1992; dat hij in januari 1998 lid werd van het Ethiopian Unity Front; dat hij hierdoor niet naar Ethiopië kan terugkeren; dat hij op 29 juli 1994 asiel vroeg;

Overwegende dat het verzoekschrift stelt dat appellant actief lid is van de ETA; dat de Vaste Beroepscommissie opmerkt dat appellant melding maakt van de ETA na de verschijning van het AI-jaarrapport van 1997 waarin de moeilijkheden worden beschreven die de ETA in 1996 ondervond; dat deze plotse vermelding van zijn ETA lidmaatschap nog verwonderlijker is daar appellant in zijn studiebeursaanvraag van 14/2/1991 in tempori non suspecto, reeds zijn lidmaatschap genoteerd heeft; dat appellant ter zitting stelt dat hij geen specifieke functie had en enkel gewoon lid was van het ETA; dat hij dit voorheen niet meldde bij het CGVS omdat hij van mening is dat hij omwille van dit lidmaatschap geen vervolging moet vrezen;

Overwegende dat appellant stelt dat hij niet akkoord kan gaan met wat in de bestreden beslissing vermeld staat omtrent zijn vertrek uit Ethiopië; dat zijn beurs naar het buitenland bij de machtswissel in Ethiopië reeds was toegewezen en hij het land verliet tijdens de overgangsfase naar het nieuwe regime; dat toen slechts hooggeplaatste ministers en legerleiding opgepakt werden en geen andere minder bekende WPE-leden;

dat deze verklaringen aannemelijk zijn en overeenstemmen met algemene publieke informatie;

Overwegende dat appellant in september 1991 naar België kwam met een studiebeurs gefinancierd door het ABOS; dat ter zitting gewezen werd op het feit dat studiebeurzen naar West-Europa slechts aan getrouwen van het Mengistu-regime werden gegeven; dat appellant stelt dat hij op de eerste plaats zijn academische bewijzen moest voorleggen doch zijn specifieke taak binnen de WPE vermoedelijk bijdroeg tot het bekomen van zijn beurs; dat appellants beurs werd ingetrokken door het ABOS omdat hij zijn studies stopzette en niet heeft deelgenomen aan de tweede zittijd (zie brief ABOS van 24-9-93);

Overwegende dat appellant ter zitting zijn functie binnen de WPE als volgt resumeerde : dat hij behoorde tot een kleine groep van informanten die samenwerkten met de veiligheidsdiensten; dat een dergelijke taak maar aan een beperkte groep binnen de WPE werd toevertrouwd; dat zijn functie niet gekend was bij de andere WPE-leden tenzij bij vier andere leden van de cel waartoe hij behoorde en met wie hij zijn taak uitoefende;

Dat hij bij de uitoefening van deze taak de studenten en lesgevend personeel bespioneerde en zijn vermoedens omtrent hun afwijkende politieke opinies aan het hoofd van de veiligheidsdienst van zijn universiteit meldde; dat hij hiervoor nota nam van de afwezigheid op de wekelijkse politieke lessen; dat hij tijdens deze politieke lessen gerichte vragen stelde of liet stellen zodat hij kon waarnemen hoe een bepaalde (al dan niet geïdentificeerde) persoon erop reageerde; dat hij op deze wijze de politieke loyaliteit, de afwijkende politieke mening of nog het vermoeden van TPLF-lidmaatschap kon melden aan zijn veiligheidsdienst;

Overwegende dat uit appellants beschrijving van zijn functie blijkt dat hij een actieve medewerker was van de veiligheidsdiensten van het Mengistu-regime; dat hij persoonlijk mensen aanwees die gearresteerd moesten worden voor ondervraging;

Overwegende dat volgens artikel 1, par. F, alinea a, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; dat het volgens de UNHCR echter noodzakelijk is de uitsluitingsclausules

niet toe te passen vooraleer te hebben vastgesteld dat de asielzoeker inderdaad beantwoordt aan de criteria van de inluitingsclausules van vluchtelingenstatus zoals vastgesteld in artikel 1A van vermelde Conventie;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet een bepaald regime moet beoordelen; dat enkel moet vastgesteld worden of er voldoende aanknopingspunten zijn om vast te stellen dat bepaalde activiteiten die uitgevoerd werden onder dit betreffende regime rechtstreeks beschouwd kunnen worden als een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid; dat dit in casu onbetwistbaar is gesteld in verschillende rapporten, zoals Human Rights Watch Afrika, Ethiopia Reckoning under the law, Washington D.C., november 1994, vol. 6, no. 11;

Overwegende dat de schendingen van de mensenrechten in Ethiopië onder het Mengisturegime openlijk gebeurden en op een dermate omvangrijke schaal dat moet aangenomen worden dat de appellant niet onwetend kan geweest zijn over de systematische opsluiting in onmenselijke omstandigheden, de foltering en de eliminatie van opposanten; dat appellant dit niet ontkent;

Dat het feit dat niet bewezen is dat appellant rechtstreeks heeft meegewerkt aan de marteling of doding van medeburgers niet van belang is; dat er immers voldoende aanknopingspunten zijn om aan te nemen dat appellant, alleen al uit hoofde van zijn functie, de directe aanleiding was voor het begaan van grove mensenrechtenschendingen en folterpraktijken; dat hij meewerkte aan de voorbereiding of aan de uitvoering van handelingen die als zodanig gekwalificeerd kunnen worden (zie ook France: jurisprudence commentée de la Commission des Recours des Réfugiés; Tiberghien, Com. Rec., sections réunies, 20 juli 1993, 233.673, W. Karalosfingam, Documentations-Réfugiés, supplément bij nr. 239, 29 maart/april 1994);

Dat dit niet enkel blijkt uit zijn functie van veiligheidsagent binnen de WPE maar vooral uit zijn verklaringen ter zitting waar hij stelt dat hij personen aanwees en ondervroeg die het slachtoffer zijn geworden van grove mensenrechtenschendingen;

Overwegende dat appellant echter verklaart dat hij niet echt verantwoordelijk was voor foltering en moord aangezien hij de aangehouden mensen uiteindelijk moest doorverwijzen naar de hogere militaire veiligheidsdiensten en zij degene waren die de gevangenen verder behandelden en instructies gaven; dat appellant zijn handelingen niet kan legitimeren door te verwijzen naar

instructies van hogerhand (Nürenberg Principe); dat appellant bovendien vrijwillig toetrad tot het voormalige staatsbestuur; dat het ontbreken van een nationale wet onder het Mengistu-regime die een straf oplegde voor handelingen die een misdaad uitmaken tegen de menselijkheid appellant evenmin kon ontslaan van zijn verantwoordelijkheid indien deze handelingen wel onder het internationaal recht als misdaad beschouwd worden tegen de menselijkheid (Human Rights Watch Africa. Ethiopia reckoning under the Law, Washington D.C. november 1994, vol. 6 nr. 11 blz. 18);

Overwegende dat de uitsluitingsclausules restrictief moeten geïnterpreteerd worden; dat dit vaak het afwegen betekent tussen de ernst van de misdrijven of mishandelingen met de aard van de vervolging die de asielzoeker vreest en de noodzaak aan een internationale bescherming (UNHCR: An overview of protection issues in western Europe: legislative trends and positions taken by UNHCR, June 1994);

Dat appellant ter zitting bevestigt dat hij in Ethiopië gerechtelijk vervolgd zal worden voor zijn aandeel in het Mengisturegime; dat ongeveer 1700 voormalige vooraanstaanden en hoge ambtenaren beschuldigd werden van betrokkenheid in genocide, oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid tussen 1974 en 1991 onder de regering van Luitenant-Kolonel Mengistu Haile-Mariam; veel van de huidige gedetineerden medio 1991 gearresteerd werden; dat honderden vrijgelaten werden in 1993 op basis van Habeas Corpus toepassingen of beslissingen van de Special Procecuter's Office (SPO);

Overwegende dat de Beroepscommissie beseft dat de huidige gevangenen geen beroep kunnen doen op de Habeas Corpus sedert de uitspraak van het Hoog Gerechtshof eind 1993; dat dit Hof in cassatie oordeelde dat aangezien speciale omstandigheden en de ernst van de betrokken misdrijven de gevangenen voor een niet nader bepaalde tijd, maar niet onbepaald, in voorlopige hechtenis konden aangehouden blijven tot ze veroordeeld waren; dat na deze uitspraak de Special Procecuter's Office verklaarde dat alle gevangenen verdacht werden van ernstige misdrijven en daarom in voorlopige hechtenis moesten blijven; dat anderzijds de huidige autoriteiten duidelijk de internationale standaard betreffende de behandeling van de gevangenen nastreven (Amnesty International, Accountability past and present: Human rights in transition, april 1995); dat de Habeas Corpus ook voorzien werd in artikel 19(4) van de grondwet van 1995; dat de processen werden aangevangen voor 46 leden van Dergue-regering; dat een bijkomende 24 bij verstek werden veroordeeld; dat de SPO de

beschuldigten in drie categorieën zal berechten: eerst de beleidsbepalers en beslissingsnemers, dan de politieke en burgerlijke veldoversten, en tenslotte de eigenlijke daders van moord, foltering en andere misdaden (Amnesty International, Ethiopia, Human rights trials and delayed justice, AFR/25/11/1196);

Overwegende dat de Beroepscommissie oordeelt dat een eventuele langdurige opsluiting niet opweegt tegen het leed en de schade die de appellant vrijwillig en systematisch veroorzaakte aan medeburgers; dat ook niet zeker is dat appellant een proces zal krijgen dat beantwoordt aan alle waarborgen bepaald in het internationaal verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten maar dat de twijfels daaromtrent niet opwegen tegen de ernst van de begane feiten; dat appellant bovendien geen elementen inroept om deze twijfel te ondersteunen;

Overwegende dat appellant omtrent zijn lidmaatschap van het CODEF tegenstrijdige verklaringen aflegde; dat hij zijn lidmaatschap wel vermeldde in de vragenlijst van 8/3/95, doch niet in het CGVS interview van 5/11/96; dat zoals opgemerkt in de bestreden beslissing zijn verklaring voor het grote tijdsverschil niet overtuigt; dat anderzijds het attest van 20 april 1998 van de EUF (Ethiopian Unity Front), neergelegd ter zitting stelt dat appellant lid is van deze nieuwe organisatie; dat appellant geen rol speelde in de oprichting van de EUF en enkele weken voor de zitting aansloot bij het ondersteunend comité; dat appellant niet bewijst dat zijn politieke lidmaatschappen, voor zover ze bestaan, oprecht en concreet zouden zijn en dat zij in het licht van bovenvermelde enige relevantie kunnen hebben op de houding van zijn autoriteiten;

Overwegende dat de appellant niet aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van de gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker in het enig middel in hoofddorde aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van het beginsel

van de rechten van de verdediging doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hem op grond van artikel 1 F van de Conventie van Genève van het statuut van vluchteling uitsluit zonder dat hij zich tegen de tegen hem ingebrachte beschuldiging op nuttige wijze heeft kunnen verweren; dat hij dienaangaande toelicht dat noch in de beslissing over de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, noch in de beslissing van de Commissaris-generaal over de gegrondheid ervan werd gesuggereerd dat er zich een probleem zou kunnen stellen van uitsluitingsgrond, dat hij bijgevolg zijn verdediging heeft gebaseerd op het aantonen dat hij voor activiteiten ontplooid, onder meer, voor de WPE wel degelijk een vrees voor vervolging koestert, dat hij echter nooit concreet van enige daad die zou kunnen kaderen in artikel 1 F werd beschuldigd, noch voor, noch tijdens de zitting, dat hij zich op dit punt dan ook nooit heeft kunnen verdedigen en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen minstens de debatten had moeten heropenen om hem toe te laten zich op deze beschuldiging te verdedigen; dat, voor het geval de Raad van oordeel zou zijn dat geen toepassing werd gemaakt van de uitsluitingsclausule, hij in ondergeschikte orde laat gelden dat de motivering van de aangevochten beslissing bijzonder onduidelijk, dubbelzinnig en tegenstrijdig is, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen alsdan nalaat uit te leggen waarom een langdurige opsluiting om politieke redenen alsook een proces zonder de waarborgen van de rechtstaat desondanks niet moet leiden tot een erkenning als vluchteling;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat er zeker geen onduidelijkheid bestaat nopens de motieven die aan de basis der aangevochten beslissing liggen : de Vaste Beroepscommissie voor

vluchtelingen aanvaardt dat verzoeker het risico loopt om vervolgd te worden, doch stelt uitdrukkelijk dat ze oordeelt dat een eventuele langdurige opsluiting niet opweegt tegen het leed en de schade die hij vrijwillig en systematisch heeft veroorzaakt aan zijn medeburgers, alsook dat de onzekerheid nopens de berechting van verzoeker niet opweegt tegen de ernst van de begane feiten, dat de rechten van verdediging niet geschonden werden, gezien, verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, ter zitting werd gehoord, dat het beginsel van de rechten van verdediging niet meebrengt dat de debatten moeten worden heropend, indien de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van oordeel is dat de uitsluitingsclausule van artikel 1 F van het Verdrag van Genève moet worden toegepast;

2.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord, wat de schending van de rechten van de verdediging betreft, verwijst naar het arrest nr. 75.484 van 29 juli 1998;

2.4.1. Overwegende dat blijkens de redengeving van de bestreden beslissing de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen achtereenvolgens heeft onderzocht in hoeverre het door verzoeker ingeroepen lidmaatschap van ETA, CODEF en EUF en zijn functie binnen de WPE aan de grondslag kunnen liggen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, par. A, alinea 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat, wat het lidmaatschap van ETA, CODEF en EUF betreft, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oordeelt dat dit niet geval is; dat, wat zijn functie binnen de WPE betreft, ze het daarentegen wel bewezen acht dat er een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is, maar verzoeker op grond van artikel 1 F a) van de Conventie van Genève van het statuut van vluchteling wordt uitgesloten; dat de toepassing van

deze uitsluitingsclausule de determinerende reden is waarom verzoekers beroep wordt verworpen; dat in het licht hiervan de overwegingen in verband met het eventueel lidmaatschap van de overige organisaties volkomen overbodig zijn; dat nagegaan moet worden of artikel 1 F a) met eerbiediging van de rechten van de verdediging werd toegepast;

2.4.2. Overwegende dat artikel 1 F van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt :

"F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.";

dat het formeel bewijs dat de vreemdeling voor een in artikel 1 F bedoeld misdrijf strafrechtelijk werd vervolgd niet vereist is ((Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié nr. 149) en "It suffices if the relevant country has sufficient proof warranting the assumption of his guilt of such a crime" (N. ROBINSON : Convention relating to the status of refugees, 1953, p. 67)); dat artikel 1 F een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook met de nodige omzichtigheid moet worden toegepast, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten

betreft : "Il revient normalement à l'autorité judiciaire et ce dans le cadre de la loi, de constater les faits pouvant être qualifiés de crimes ainsi que de qualifier ces faits de crimes. Ceci n'est pas le cas dans le domaine de l'asile et des réfugiés (...). Il en résulte un double danger pour les requérants qui pourront être qualifiés de criminels sans que les principes applicables en droit et procédure pénale n'aient été respectés (...). Il convient donc de manier l'article premier section F avec une extrême prudence" (V. LEBLANC : Crimes contre la paix, crimes de guerre, crimes contre l'humanité, crimes de droit commun et statut de réfugié : l'article 1 F de la Convention de Genève, R.D.E. 1995, p. 679 nr. 40); dat het eerbiedigen van de rechten van de verdediging een onontbeerlijke waarborg voor een bedachtzaam oordeel terzake vormt; dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging inhoudt dat geen maatregel, die een persoon zwaar in zijn belangen treft, kan worden genomen zonder dat de betrokkene effectief in de gelegenheid wordt gesteld om zich nuttig te verdedigen ten aanzien van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen; dat bij uitsluiting op grond van artikel 1 F de vreemdeling dan ook vooraf de kans op een dienstig verweer moet krijgen, wat onder meer de mogelijkheid veronderstelt om de hem verweten laakbare gedragingen te weerleggen en zich desbetreffend te rechtvaardigen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers aanvraag verworpen heeft omdat zijn verhaal niet geloofwaardig was; dat van enig misdrijf of laakbare gedraging in hoofde van verzoeker -laat staan van een eventuele uitsluiting op die grond- in de beroepen beslissing geen melding wordt gemaakt; dat uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat er op enig moment van de rechtspleging sprake geweest is van een mogelijke toepassing van artikel 1 F a); dat zo door

de verwerende partij niet gevraagd werd verzoeker van het statuut van vluchteling uit te sluiten; dat in de beroepsakte en op de terechtzitting verzoeker de leden van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ervan heeft pogen te overtuigen dat zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Ethiopië gegrond was; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit althans wat de activiteiten van verzoeker binnen de WPE betreft heeft erkend, maar zich anderzijds op de ter staving van het hoger beroep aangebrachte gegevens heeft gesteund om betrokkene met toepassing van artikel 1 F a) uit te sluiten, zonder dat hij effectief naar behoren de mogelijkheid heeft gehad de hem verweten laakbare gedragingen tegen te spreken of te rechtvaardigen; dat het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen luidens hetwelk er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan een zeer erge beschuldiging is met zware gevolgen voor betrokkene; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vooraleer tot dit besluit te komen, betrokkene in de gelegenheid had moeten stellen zijn verweermiddelen in verband met de op hem rustende verdenkingen te doen gelden; dat desnoods zij de debatten had moeten heropenen; dat door verzoeker op grond van artikel 1 F a) van het statuut van vluchteling uit te sluiten, zonder dat hij zich tegen de tegen hem ingebrachte beschuldigingen op een nuttige wijze heeft kunnen verweren, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de rechten van de verdediging heeft miskend; dat het enig middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 23 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.